

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ПАМ'ЯТІ КОБЗАРЯ ВІКТОРА ЛІСОВОЛА

Автор народної пісні "Навиваймо, браття, кришталеві чаші" Віктор Лісовол останні роки свого життя прожив у Вишгороді. 15 червня 2017 р. на будинку, де він мешкав, відкрито меморіальну дошку. Ця подія перетворилася на двогодинне свято української пісні і думки. Виступали поети Вадим Крищенко та Олександр Балабко, кобзарі Тарас Силенко, Віталій Мороз та Олександр Гончаренко, гурт "Козацькі забави", краєзнавець Микола Оцун, письменник Володимир Осипчук, голова Вишгородської державної адміністрації Вячеслав Савенок. Чудово співали Світлана Мирвода і хор "Гомін".

Я у своєму виступі нагадав, що цього року виповнюється 50 літ, як Віктор Лісовол співав геніальну пісню "Нащо мені женитися" на слова Тараса Шевченка, і висловив жаль, що ця чудова пісня не звучить сьогодні ні на хвилях радіо, ні по телевізору.

Коли її вперше почув поет Іван Немирович, то вигукнув із почуттям: "Я би вас із нею на найпочес-

ніші фестивалі посилав, щоб... щоб показати нашу душу". А поет Борис Списаренко додав: "І головне – Шевченко не втрапився".

10 травня 1978 р. в Києві у Спілці письменників під час вшанування старосвітського кобзаря Георгія Ткаченка Лісовол із величезним успіхом виконав "Думу про трьох самарських братів" і пісню "Нащо мені женитися". "Подуріли всі, – згадував Лісовол, – хотіли, щоб я знов співав..."

Працівник Київського ботанічного саду Володимир Северин про пісню "Навиваймо, браття" висловився так: "Бандитська пісня, вибачайте, бунтарська". Северин дивувався, як Лісовол під час виконання цієї пісні з міною миттєво вискакує на мажор.

Звичайно, ці пісні летіли в цей день на Вишгородом...

Віктор Лісовол – золота людина. Пишаємося, що він був членом Історичного клубу "Холодний Яр", учасником багатьох вечорів пам'яті героїв Визвольної боротьби. Знати його і не любити – неможливо.

У березні 2005 р., в колись повстанському селі Миколаївка, на Літинщині, Віктор Лісовол співав дітям. Вони слухали – серйозно, мовчки. Ніхто не грався, не штовхався, не їв цукерок, не жував жвачок. І згадався мені вірш Бориса Списаренка, присвячений Лісоволу:

А ти піснями рід козацький множ,
Тоді нас буде більше, як учора,
Ще й сіра згряє, безбатьківством хвора,
До наших лав пригорнеться також.
Даруй їм, батьку, кобзи пульс і голос
І щирим словом клич у дружне коло.

Дивився я на прекрасних миколаївських дітей, безпосередніх і зацікавлених, чистих і щирих, як серце козацьке, і думав, як все ж неважко повернути їх у віру козацьку. Треба лише до їхніх сердець промовити так, як оце промовляв сивий кобзар Лісовол.

Тепер "щирим словом кличе у дружне коло" молоде покоління кобзарів – Тарас Силенко, Віталій Мороз та Олександр Гончаренко. Щиро дякую їм, що вклонилися в цей день нашому батькові Лісоволу. Вічна йому слава – за пісні, які пробуджували козацький дух і тугу за козацькою Україною, за відродження віри козацької в наших серцях!

Організували свято депутат Вишгородської міської ради Валерій Вигovskyй (спонсор меморіальної дошки), радник міського голови Вишгорода Стефанія Сідляр, завідувачка бібліотекою Галина Дмитренко, ведуча Тетяна Негоденко, дочка Лісоволової дружини Зої Патимат і заступник голови Вишгородської "Просвіти" Сергій Прокопенко, який сердечно опікувався кобзарем та його дружиною Зоєю в останні роки їхнього життя.

Роман КОВАЛЬ

На світліні Георгія Лук'янука – Віталій Мороз, Роман Коваль, Вадим Крищенко, Тарас Силенко й Олександр Гончаренко.

ДРУГ "ДА ВІНЧІ"

Утретє мешканці села Богданівки вшДмитро Коцюбайло, друг "Да Вінчі". 21 рік. Івано-Франківська область. Командир 1-ї Окремої штурмової роти ДУК "Правий сектор". Наймолодший командир роти.

На війну пішов у 18 літ. У 2014 році п'ять місяців не залишав позиції. Учасник боїв за Савур-Могилу, шахту "Бутівка", Старогнатівку, Білокам'янку, Красногорівку та Донецький аеропорт. З березня 2016 р. 1-ша Окрема штурмова рота під його командуванням перебувала на передовій лінії фронту дев'ять місяців у районі Авдіївки. Друг "Да Вінчі" володіє технікою стрільби чи не зі всіх видів зброї: АК, РПК, АГС, ППРС, РГД. На його бойовому рахунку – підбитий танк. У боях дістав дві контузії і поранення.

Ось його розповідь: "Мене призначили старшим відділення (це десять чоловік) ще у 2014-му, коли мені було 18 років, бо я був адекватним. Командиром роти я став у 2015-му... Все ж більше зможу досягти на нелегальному становищі – як партизан. Прадід мій воював в УПА – бабуся розповідала. І я завжди цим пишався. З дитинства рив окопи, кривічки. Одну облаштував і на своєму подвір'ї."

Перший мій бій був за Красноармійськ (тепер Покровськ). Потім були два бої за Карлівку. Брали Піски. Савур-могили добре пам'ятаю. Через неї ми ввійшли в село Степанівку. Там біля школи стояла покинута техніка. Я був вражений цим селом, бо воно найбільше відгородило... Ми на кожний виїзд збиралися як на останній. Вв'язатися в жорсткий бій було гордістю. Я ніколи не шкодував, що опинився на війні.

Поранений був у Пісках восени 2014 року. Один осколок прилетів в обличчя, розірвав губу, вибив зуб. Інший перебив ключицю, по-

шкодив ребра. Але з лікарні я втік на фронт (з титановою пластиною у ключиці. – Ред.)...

У мене немає колосальних планів на майбутнє. Війна ж іде. Але в моєму житті все тепер буде пов'язане з військовою справою.

Ніхто не має права кликати іншу державу в Україну. Це наша земля, українська. Не подобається щось? Ідь. Відчуваєш себе поляком, білорусом – їдь у ці країни, живи там. Подобається "руській мір"? Чемодан – вокзал – Росія!

Цілісність держави – найважливіше.

Я не люблю вести дискусії, когось повчати. Мені подобається вислів Романа Шухевича: "Розмова з окупантом не може тривати довше автоматної черги".

9 червня у Кропивницькому "Да Вінчі" вручили срібний орден "Народний герой України". Це єдина висока нагорода, яку здобув доброволець.

На жаль, держава, якій вірно служить друг "Да Вінчі", вперто не помічає свого відданого сина.

"Незборима нація"

"ТИХО НАД РІЧКОЮ"

КОНЦЕРТ КОЗАЦЬКО-СТРЕЛЦЬКОЇ ЛІРИКИ

19 серпня 2017 р. в м. Корсуні-Шевченківському Черкаської області в затишному сосновому лісі Соснівка відбудеться концерт козацько-стрілецької лірики.

Участь беруть барди Василь Лютий і Валерій Мартишко, кобзар Тарас Силенко, бандуристка Наталя Кіх (Перемисьль), гурти "Рутенія", "Буття" та місцеві козацькі колективи.

Роман Коваль представить другий том енциклопедії Визвольної боротьби "Подєбрадський полк" Армії Української Народної Республіки.

Початок концерту о 16.00.

Організатори: Історичне товариство "Чорні запорожці", Історичний клуб "Холодний Яр"

Дорогі друзі та однодумці!

Основною метою діяльності Історичного клубу "Холодний Яр" є дослідження боротьби українського народу за побудову національної держави, відновлення історичної справедливості щодо полеглих, увічнення їхнього подвигу.

Члени Історичного клубу "Холодний Яр" зробили чимало добрих справ. Історичний клуб "Холодний Яр" – це відроджені могили героїв, це десятки книжок і фільмів про Визвольну боротьбу, сотні радіопередач і вечорів пам'яті героїв, тисячі статей. Це робота в архівах. Це пам'ятники українським героям, меморіальні дошки, перейменування вулиць на їхню честь. Це Всеукраїнські щорічні вшанування героїв Холодного Яру, які, на думку Юрія Сиротюка, стали головною культурною подією року. Завдяки великій праці ми стали – колись зруйнованою ворогом – ланкою між героями доби УНР і нинішнім поколінням, яке має реалізувати нарешті державницьку ідею вояків Армії УНР, отаманів нескореної України та вояків УПА.

Хто бажає сприяти діяльності Історичного клубу "Холодний Яр", просимо надсилати пожертви на наш рахунок: р/р: 26003052681886, МФО: 320649, ЄДРПОУ: 41265356, ПАТ КБ "Приватбанк".

При сплаті вказувати призначення платежу: "безповоротна фінансова допомога".

Щиро дякуємо за бажання допомогти у шляхетній праці Історичного клубу "Холодний Яр".

ЮВІЛЕЙ БЛАГОДІЙНИКА

7 липня виповнилося 75 років Іванові Омелянюку, творцю ВГО "Рух захисту української мови".

Радіоінженер, кандидат технічних наук, винахідник. Засновник НВП "Квант-Ефір" – першої компанії в Україні, яка освоїла розробку та виробництво сучасного телерадіомовного передавального обладнання.

Керівник науково-дослідних робіт із впровадження в Україні цифрового ефірного телерадіомовлення стандарту DVB-T/T2. Автор науково-технічних публікацій про цифрове ефірне телебачення в Україні, Нідерландах, Франції, Швейцарії, Великобританії та в Росії.

Успішний українець, який знає міру своїм матеріальним потребам, але без міри допомагає іншим. У рідному краю заснував благодійний фонд "Майбуття Волинь-Україна" – на підтримку духовності, культури та обдарованих дітей з усієї України. Він меценат УПЦ КП, допомагає воякам і волонтерам, письменникам і журналістам, які обстоюють національні ідеали. Особливо вболіває Іван Омелянюк за долю рідної мови.

Його поява на світ у волинському селі Підсинівка Старовижівського району схожа на легенду. У його батька, хазяйновитого польського селянина, було шість доньок і син Іван – найстарша дитина, гордість і надія батьків. Розумний, дотепливий, небайдужий до книжок, він рано начитався про гетьманів та козаків, любив Тараса Шевченка, співав українських пісень. Та в 1939-му прийшли російські окупанти... До Ковельської тюрми разом з багатьма потрапив й Іван. З неї він уже не вийшов.

Дочка рідної сестри Івана Омелянюка Марія Хотинська у родинній хроніці "Минуле стучає у серце" згадала розповідь баби Палажки, матері загиблого, як одного разу приснився їй сон. "Зайшов до хати чоловік у білому, нібито як ангел. Тримає на руках немовля і каже: – Не журіться, я приніс вашого Івана."

– Хіба це Іван? Мій Іванко був великий, вродливий. А це ж дитя мале!

Мовив на те чоловік: – Це Іван. Будете мати сина Івана. Виросте з нього велика людина, по закордонах буде їздити. Ви всі будете ним пишатися!"

Незабаром відчула Палажка, що зародилося в ній нове життя. Людоньки, їй 43 роки, куди родити?! Дочка заміж виходить, а вона вагітна. Та нікуди не дінешся: жінка була віруючою людиною – виносила дитя і перед святом Івана Купала народила сина. Пригадався сон, тому й вирішила назвати його Іваном...»

Однією з перших публічних акцій фонду Івана Омелянюка "Майбутнє Волині", було відкриття 15 жовтня 2007 р. в Ковелі стели і Хреста пам'яті жертв більшовицького терору – на пам'ять про розстріляних НКВС в'язнів Ковельської тюрми в червні 1941 року.

А позаторік на початку жовтня в с. Підсинівці Іван Омелянюк на пам'ять про свого брата Івана, якого він замінив на посту служіння України, побудував пам'ятник.

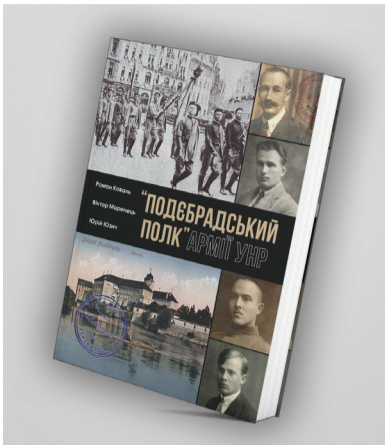
Многі літа Вам, Іване Васильовичу, в Самостійній Україні, за яку боровся Ваш брат і про яку Ви дбаєте з усією силою свого щоденного подвижництва!

Ніна ГОРИК Волинь

На світліні – Іван Омелянюк із сестрами Настею і Марією біля пам'ятника старшому братові Іванові. Село Підсинівка, жовтень 2015 р.

“КНИЖКА ПРО ХОРОШИХ ЛЮДЕЙ”

ПЕРЕДМОВА РОМАНА КОВАЛЯ ДО Т. 2 ЕНЦИКЛОПЕДІЇ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРотьБИ “ПОДЕБРАДСЬКИЙ ПОЛК” АРМІЇ УНР, ЯКА ВИЙШЛА ДРУКОМ 1 СЕРПНЯ 2017 Р.

Закінч., поч. в ч. 7

Героєм т. 2 став і поручник Армії УНР Петро Петренко. Яка змістовна історія його життя! Вільний козак, командир 1-ї саперної сотні та начальник підривної команди 3-го технічного куреня 3-ї Залізної дивізії, художник, бандурист, інженер-гідротехнік, диригент, районний комендант Карпатської Січі, член Вищої мітрополічної ради УАПЦ – це все він, Петро Петренко. Видатні й красиві люди! Радісно вертати їх з небуття!

Завдяки Соломі Іській двотомний альбом вояцьких світлин, який поручник Петренко збирав усе життя, опинився в мене в Києві, на Курській, 20. Звичайно, я все зісканував, і тепер низку світлин з його альбому ми використовуємо в цій енциклопедії.

А ось Олександр Петренко, державний інспектор Головної військово-санітарної управи, герой книжки Віктора Моренця “Земляки Миколи Міхновського в боротьбі за Українську державність”. У нашому виданні ми передрукуюємо з дослідження Моренця страшний звіт Олександра Петренка про стан санітарної служби Армії УНР. Ось уривок: “У Жмеринці від холоду і голоду умирало по триста козаків денно, і сьомого ж листопада [1919 р.] умерло в Жмеринці 800 козаків”.

Тут згадуємо спогад ще одного студента подебрадської академії Валентина Сім'янціва, який у 1919-му на сходах шепетівського двірця, на холодному камінні, побачив хворих на тиф українських вояків. У мокром одязі, всіма забуті, голодні, нікому не потрібні, вони дожидали свого кінця... Тиф “збирав свої багаті жнива, зрізаючи золоті колоски нашої армії”, клав у могилу тих, які “йшли на смерть, але не так хотіли вмерти”...

Героєм другого тому енциклопедії Визвольної боротьби “Подєбрадський полк” Армії УНР став і мій давній знайомець – Василь Прохода, про якого я 10 років тому написав книжку “Гернійший шлях кубанця Проходи”. Василь Прохода – секретар Орхівської “Просвіти”, підполковник Армії УНР, журналіст, редактор, видавець, інженер-лісівник, член-співробітник Української вільної академії наук. У Подєбрадах він, за власним визнанням, провів десять найкращих років свого життя – якщо не вважати дитинства.

У другому тому нашої енциклопедії можна прочитати біографії не тільки чудових кубанців, галичан, буковинців, волиняків, чернігівців, слобожанців, наддніпрянців, подільських козаків, тавричан, а й дорогих нам чужинців, оборонців української волі, – німця Вільгельма Лутца, білоруса Уладзіміра Куровського, єврея Юрія Ліндемана, вірменина Якова Осканова, а також українізованої польки Харитини (Тіни) Пекарчук та українізованої білоруски Марини Нестеренко. Вони перетворилися в українців на полі битв за свободу нашого народу.

Харитина Пекарчук завідувала санітарним потягом Південно-Західного фронту Армії УНР, а дочка князя Олексія Оболенського Марина Нестеренко допомагала нашому народові як підпільниця і сестра-жалібниця. А ще вона народила для України двох синів! У посмертній згадці зазначено, що вона була “щирою вдачею та доброго серця, що відгукувалося на всяку чесну громадську справу. Була прямодушна, проста, рішуча, безстрашна, незалежна. Любила в людях правдивість, ненавиділа всяке плазунство, безхребетність, безхарактерність (...) З чистого ідеалізму возлюбила Україну, за неї боролась і жила вірою, що прийде час волі українського народу”. Та це ж те, про що я писав на початку передмови! Друже, перед тобою книжка про чудових людей, які намагалися відвоювати волю українському народові!

Поважаю Миколу Железняка, відповідального секретаря Енциклопедії сучасної України, але мушу сказати: він “не пропустив” до ЕСУ чимало визначних особистостей лише, як мені видається, через те, що вони прості козаки, хорунжі й сотники. Не могу погодитися з практикою й інших науковців, які ігнорують простих людей, бо вони, бачте, “неісторичні постаті”.

Скільки було “зарізано” статей в ЕСУ про козаків, хорунжих і сотників Армії УНР! Зате очче брали статті про полковників, генералів, міністрів, науковців, членів Центральної Ради, слава Богу, і про деяких отаманів... Може, тому ми з Моренцем і вирішили створити “свою” енциклопедію, щоб не згнули навіки оборонці українського буття.

Вважаю гріхом науковців і недооцінку світлин. А навіщо вони для їхніх монографій? Не популяризація борців за волю України ж є метою дисертацій!..

Ми ж із Моренцем та Юзичем (і Сергієм Перепічкою!) віддавна подіємо за фотографіями. Скільки я об'їздив сіл, щоб розшукати одну світлинку українського вояка!

Як фотографії додають до образу, який намагаєшся відтворити! Дивився і бачив українських героїв. І можеш, як написав колись Тарас Беднарчик, заглянути їм у вічі. А це ж щастя мати можливість подивитися в очі дорогим людям, які давно вже перетворилися на тлін, невідомо де схоронений.

Яка ж багата наша історія! Багата насамперед людьми. Перед якими ми у великому боргу, бо знецінили їхній подвиг своїм безпам'ятством.

Цим дослідженням ми відновлюємо історичну справедливість щодо них.

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переслашли гроші, зателефонуйте до редакції.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Крім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36. “Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 45 грн. “Чорні перемагають” Романа Ковалю – 33 грн.

“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 25 грн.

“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 65 грн.

“Прочитайте ту славу” Ольги Страшенко – 35 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця (т. 1) – 100 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 100 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 45 грн.

“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 65 грн.

На питання в одній з анкет “В яких країнах бажаєте працювати?” організатор Вільного козацтва на Донбасі, а тоді випускник УГА Микола Малашко написав: “На Україні, на землях з українським населенням й де прийдеться”. А на інше питання анкети – “Які фізичні вади маєте?” – відповів: “Кулю у грудях”. На жаль, і такі “деталі” багатьох науковців не надто цікавлять.

До слова, Миколу Малашка вирішили залишити в господарській академії – для продовження освіти та як цінного співробітника. До Професорської ради написав подання викладач УГА Борис Мартос. “Прибувши до Академії в кінці 1922 року, після довгого перебування в повстанських загонах, в таборах інтернованих та на фізичній праці, Микола Малашко зараз же ретельно взявся за працю і, не дивлячись на пізнє прибуття до Академії, виказав добрі успіхи, – писав професор Мартос. – За способом висловлювати свої думки було помітно, що йому бракує широкої освіти, що середня школа, останні класи якої він проходив під час революції (1917 – 1919 рр.), небагато дала для його розвитку; але, з другого боку, помітний був здоровий природний розум і здібність до праці”. Впродовж чотирьох із половиною років навчання в академії “пан Малашко настільки розвинувся розумово, що догнав тих, хто, будучи старше від нього віком, ще до вступу в Академію пробували у високих школах і мали можливість розширити свої знання позашкільними студіями; декого з них п. Малашко залишив навіть позад себе; наша Академія може з гордістю рахувати п. Малашка в числі тих, хто освітою своєю має завдячувати не кому іншому, а нашій школі...”

Ось так! Малашко, якому в час революції було 20 років, коли, здається, головне – вчитися, борючись в повстанських загонах за волю України і не маючи можливості здобути “широкої освіти”, але як тільки це стало можливим – занурився в книжки, конспекти, реферати, дослідження і за кілька років став гордістю подебрадської академії!

У створенні другого тому енциклопедії Визвольної боротьби нам щиро допомагав член Історичного клубу “Холодний Яр” Тарас Беднарчик. Фахівець із топографічних карт минулого, на яких зафіксовано інший адміністративний поділ, Тарас намагався розшукати на них хутори і села, в яких народилися українські герої, та з'ясувати їхню нинішню адміністративну приналежність. Ось його репліка про хутір Лаврівку, де народився хорунжий артилерії Армії УНР Олекса Помазанів: “Хутір Лаврівка знищила радянська влада. Тепер тут – полігон, який з 1960-х належить Інституту іоносфери НАН та МОН України...”

Коли Тарас знайомився з біографіями наших героїв, його вразив один момент. “Романе Миколайовичу! – написав він. – Хочу сказати, що в т. 1 “Подєбрадського полку” надбав на короткий, але промовистий епізод. Це момент, коли Сава Білодуб, фронтвик-гарматник, уже не юний і, очевидно, виважаений чоловік, не

втримав зловживань колишнього політика Бориса Мартоса на засіданні кооперативу 1927 р. і вишпетив його. Я кілька днів під враженням! Сцена гнівна і весела!.. Уявляю, яка розмова може відбутися в майбутньому між бійцем АТО та Гройсманом чи Яценюком, якщо вони якось зустрінуться на засіданні гаражного кооперативу і почнуть сперечатися через статут! Лише декілька речень фактів з нашої енциклопедії вважатимуть набагато більше, ніж сторінки придуманого літераторами діалогу. Які промовисті факти!”

Нагадаю цю історію.

23 січня 1927 р. під час обрання керівних органів кооперативного товариства “Україна” виник конфлікт між підполковником Армії УНР Савою Білодубом і колишнім прем'єром уряду УНР, а в 1927 р. – професором УГА Борисом Мартосом. Коли Мартос наклав вето на кандидатуру студента К. Шабельського, Білодуб, вважаючи це беззаконням, запротестував. Він сказав: “Пани вчилися на нашій шкірі будувати Україну і військо, а тепер хочуть таким же способом будувати кооператив”. І закликав не брати до уваги вето Мартоса і взагалі скасувати реєстрацію кооперативу в Сенаті УГА як непотрібну. Під час промови Білодуба голова зборів декілька разів робив зауваження промовцеві про те, щоб “він тримався інших форм виразу і, зокрема, не ображав п. Керуючого Катедрою Кооперації проф. Мартоса”. Сенат УГА став на бік Мартоса і 30 березня 1927 р. оголосив студентів Білодубу “пересторож”.

Підполковник Білодуб знав, що уряд Мартоса не дбав про українське військо, відтак і несе відповідальність за катастрофу, через яку вони й опинилися разом на чужині, в Подєбрадах. Попри це, колишній прем'єр і далі поводиться “по-прем'єрськи”, пробує керувати, безпальцяно втручається в студентське самоврядування, навчає жити. Справді, промовистий факт,

промовисті й біографії українських вояків, сестер милосердя, військових урядовців, які намагалися відстояти право українського народу на буття на своїй землі. Коли ж це не вдалося, коли вони втратили все, що десятиліттями нажили їхні діди і прадди, втратили Батьківщину, вони спромогли уславити Україну на чужині – як українські інженери, науковці та митці. Мав рацію Євген Маланюк, коли писав: “Півтисяча національних інженерів замість півтисячі викорінених і суб'єктивно маловартих бженців – то був творчий доробок Академії, вартий якщо не подиву, то принаймні пошани і поваги (...) І де б подебрадєць сьогодні не був – в Китаї чи в Центральній Африці, у Франції чи в Бразилії, в таборі УНРРА чи на пароплаві серед Атлантики – ступінь його національної конструктивності й величина його творчого потенціалу залишаються незмінними (...) Значення Академії в Подєбрадах давно переросло академічні рамки і стало (...) синонімом національного досвідного поля, створеного українською енергетикою на чужині”.

Огляньмося назад і пізнаймо з радістю “подебрадське диво” української військово-політичної і науково-мистецької еміграції. Ми й творимо цю багатотому енциклопедію світлич людей, щоб дати приклад нашому поколінню. Ми ще напишемо і про студентів-вояків, і про їхніх мудрих наставників, викладачів та персонал УГА, учасників Визвольної боротьби, – Кузьму Безкровного, Олександра Коваленка, Модеста Левицького, Михайла Левицького, який загинув, захищаючи Карпатську Україну, Бориса Лисянського, Степана Манжулу, Івана Островершенка, Олександра Плітаса, Володимира Старосольського, Сергія Тимошенка, Арсена Чернявського та Євгена Чикаленка. Вони скрізь творили навколо себе Україну. Творимо її і ми!

Роман КОВАЛЬ

Щиро подяка за пожертви на “Незбориму націю” Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ (Калуш), Світлані МИРОНЧАК (Вовковинці) та Михайлові ГЛІНЦІ (Жидачівщина)

СИСТЕМА ІСТОРИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Пане Романе, пам'ятаю своє неповторне захоплення від першого знайомства з Вашими нарисами (статтями). За “Отамана Зеленого” окреме Вам спасибі!

Читаючи Ваші твори (всі без винятку!), скрипиш зубами від безсилля злости й запитуєш: “Чому так?! Чому все те чисте, патріотичне та святожертвоне не змогло пробитися крізь вузькопартиїне та особисте?!”

І ще. Ваші твори інколи просто “вносять мозок” і розвінчують “усталену героїку”. Хотілося би ще (як би це організувати? Може, через Пласт?), щоби Ваші твори адаптувалися для дітей та підлітків. Це виглядало б як “застебнута на останній гудзик замкнута система історичної підготовки (виховання) українського патріота”.

Василь СЕМЕНЮК

ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ МЕЛЬНИК (20.01.1958 – 21.07.2017)

Батько двох добровольців, що воювали у війні на Сході України. Попри важку хворобу серця, був активним учасником Майдану.

Правознавець. Був серед тих перших суддів, які своїми рішеннями надавали воїнам-добровольцям нинішньої війни статус учасників бойових дій.

Висловлюємо співчуття членові Історичного клубу “Холодний Яр” Маркові Мельнику та всім членам родини.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

переплатити індекс: 30504

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатської Січі, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про козарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Ціна передплати на 6 міс. – 22.16 грн.

Наш індекс – 33545

ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ МЕЛЬНИК (20.01.1958 – 21.07.2017)

Редактор Роман Коваль
Верстка Олександр Литвин
Коректор Надійка Овчарук
Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський, Ляна Гайдук

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.

Наклад 3000 примірників. Видруковано 31.07.2017 р. ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед” Номер замовлення 1710307

Засновник Роман Миколайович Коваль

HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця (т. 1) – 125 грн.

“Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.

“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 65 грн.

“Чорні перемагають. Спогади про праддів козацтва 72-ї бригади” – 44 грн.

“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 85 грн.

“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 35 грн.

“Прочитайте ту славу” Ольги Страшенко – 50 грн.

“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 70 грн.

“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 80 грн.

“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 69 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 68 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 74 грн.

“100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 71 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 82 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 325 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 175 грн.

Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 70 грн.

Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України